VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2011. gada 3. februārī*

Lieta T-584/08

Cantiere Navale De Poli SpA, Venēcija (Itālija), ko sākotnēji pārstāvēja A. Abate [*A. Abate*] un R. Longanēzi Katani [*R. Longanesi Cattani*], pēc tam — A. Abate un A. Franki [*A. Franchi*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv E. Rigīni [*E. Righini*], K. Uraka Kavjedess [*C. Urraca Caviedes*] un V. Di Buči [*V. Di Bucci*], pārstāvji,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — itāļu.

par lūgumu atcelt Komisijas 2008. gada 21. oktobra Lēmumu 2010/38/EK par valsts atbalstu C 20/08 (*ex* N 62/08), kuru Itālija plāno īstenot, veicot izmaiņas shēmā N 59/04 par pagaidu aizsargpasākumu mehānismu kuģu būvei (OV 2010, L 17, 50. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja E. Martinša Ribeiru [*E. Martins Ribeiro*], tiesneši S. Papasavs [*S. Papasavvas*] un N. Vāls [*N. Wahl*] (referents),

sekretārs N. Rozners [*N. Rosner*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 16. jūnija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [EKL 88. panta] piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 1. pantā ir noteikts:

"Šajā regulā:

[..]

b) "pastāvošais atbalsts" ir:

i) [..] jebkāds atbalsts, kas pastāvēja pirms Līguma stāšanās spēkā attiecīgajās dalībvalstīs, t.i., atbalsta shēmas un individuāls atbalsts, kurš ieviests, pirms joprojām ir piemērojams pēc Līguma stāšanās spēkā [kurš ieviests pirms Līguma stāšanās spēkā un joprojām ir piemērojams];

ii) atļauts atbalsts, t.i., atbalsta shēmas un individuāls atbalsts, ko atļāvusi Komisija vai Padome;

[..]

v) atbalsts, ko uzskata par pastāvošu atbalstu, jo ir iespējams konstatēt, ka tā ieviešanas laikā tas nav bijis atbalsts, bet pēc tam kopējā tirgus attīstības dēļ — dalībvalstij neieviešot izmaiņas — tas kļuvis par atbalstu. Ja daži pasākumi kļūst par atbalstu tādēļ, ka Kopienas tiesību akti nosaka kādas darbības liberalizāciju, tad pēc datuma, kas noteikts liberalizācijai, šādus pasākumus neuzskata par pastāvošu atbalstu;

c) "jauns atbalsts" ir atbalsts, t.i., atbalsta shēmas un individuāls atbalsts, kas nav pastāvošs atbalsts, tostarp pastāvoša atbalsta grozījumi;

[..]."

2 Komisijas 2004. gada 21. aprīļa Regulas (EK) Nr. 794/2004, ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 659/1999 (OV L 140, 1. lpp.), 4. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Regulas [..] Nr. 659/1999 1. panta c) punkta nolūkiem izmaiņas esošajā atbalstā ir jebkādas pārmaiņas, izņemot pilnībā formāla vai administratīva rakstura izmaiņas, kas nevar ietekmēt novērtējumu par atbalsta pasākuma saderīgumu ar kopējo tirgu. Tomēr esošas atbalsta shēmas sākotnējā budžeta palielinājumu par summu līdz 20 % apmērā neuzskata par esoša atbalsta izmaiņām."

3 Pamatojoties uz EKL 87. panta 3. punkta e) apakšpunktu Padome pieņēma 2002. gada 27. jūnija Regulu (EK) Nr. 1177/2002 par pagaidu aizsargpasākumiem kuģu būves nozarē (OV L 172, 1. lpp.). Šāds mehānisms ar minēto regulu tika atļauts, lai palīdzētu Kopienas kuģu būvētavām, kurām ir nodarīts kaitējums Korejas kuģu būvētavu negodīgās konkurences dēļ (regulas 3. apsvērums). Šīs pašas regulas 2. panta 2. un 3. punktā bija precizēts, ka tiešie atbalsti attiecībā uz noteiktiem kuģu būves līgumiem var tikt uzskatīti par saderīgiem ar kopējo tirgu, ja tie nepārsniedz 6 % no līguma vērtības un ja šajā tirgus segmentā ir nodarīts būtisks kaitējums Korejas negodīgās konkurences dēļ.

4 Saskaņā ar Regulas Nr. 1177/2002 3. pantu atbalsts ir piešķirams tad, ja par to saskaņā ar EKL 88. pantu ir paziņots Komisijai, kurai tas ir jāizvērtē un jāpieņem par to lēmums saskaņā ar Regulu Nr. 659/1999.

5 Regulas Nr. 1177/2002 2. panta 4. punkts, kā arī 4. un 5. pants ir formulēts šādi:

"*2. pants*

[..]

4. Šī regula neattiecas uz kuģiem, kas ir piegādāti vairāk nekā pēc trim gadiem no galīgā līguma parakstīšanas dienas. Komisija tomēr var piešķirt pagarinājumu trīs gadu piegādes termiņam, ja to pamato ar attiecīgo atsevišķo kuģu būves projektu tehnisko sarežģītību vai aizkavēšanos, ko izraisa negaidīti, bet būtiski un attaisnojami pārrāvumi kuģu būvētavas darba programmā ārkārtēju apstākļu dēļ, kuri ir neparedzami un kuru cēlonis ir meklējams ārpus uzņēmējsabiedrības.

[..]

4. pants

Regula attiecas uz galīgiem līgumiem, kas parakstīti pēc šīs regulas stāšanās spēkā līdz dienai, kad tā zaudē spēku, izņemot galīgos līgumus, kas parakstīti pirms Kopienas paziņojuma publicēšanas *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* par to, ka tā, pieprasīdama konsultācijas ar Koreju, ir uzsākusi strīda izšķiršanas procedūru ar Koreju saskaņā ar Pasaules tirdzniecības organizācijas Vienošanos par strīdu izšķiršanas noteikumiem un procedūrām, un galīgos līgumus, kas parakstīti vēlāk nekā mēnesi pēc Kopienas paziņojuma publicēšanas *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*, ka šī strīdu izšķiršanas procedūra ir izbeigta vai pārtraukta tāpēc, ka, pēc Kopienas ieskatiem, pieņemtais protokols ir efektīvi īstenots.

5. pants

Šī regula stājas spēkā nākamajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*, un tā zaudē spēku 2004. gada 31. martā.

[..]"

6 Ar Padomes 2004. gada 11. marta Regulu (EK) Nr. 502/2004, ar ko groza Regulu (EK) Nr. 1177/2002 (OV L 81, 6. lpp.), pēdējās minētās regulas 5. pantā paredzētais datums, kurā Regula Nr. 1177/2002 zaudē spēku, tika pārcelts uz 2005. gada 31. martu.

Tiesvedības priekšvēsture

7 Prasītāja *Cantiere Navale De Poli SpA* apsaimnieko kuģu būvētavu, kas atrodas Venēcijā (Itālija).

8 2004. gada 15. janvārī Itālijas Republika paziņoja par atbalstu shēmu, ar kuru tā vēlējās piemērot Regulu Nr. 1177/2002, izmantojot 2003. gada 24. decembra *Legge nº 350 su disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato* (*legge finanziaria 2004*) (Likums Nr. 350 par valsts budžeta vienam vai vairākiem gadiem izstrādāšanas noteikumiem (2004. gada finanšu likums), 2003. gada 27. decembra *GURI* Nr. 299 parastais pielikums; turpmāk tekstā — "Likums Nr. 350/2003") 4. panta 153. punktu, kurā ir noteikts:

"Lai varētu piemērot [Regulu Nr. 1177/2002], attiecībā uz 2004. gadu tiek piešķirta summa EUR 10 miljonu apmērā. Infrastruktūras un transporta ministrijas dekrētā ir minēti atbalsta piešķiršanas nosacījumi. Šī punkta noteikumu efektivitāte saskaņā ar EKL 88. panta 3. punktu ir atkarīga no [Komisijas] iepriekšēja apstiprinājuma."

9 Ar 2004. gada 19. maija lēmumu attiecībā uz atbalsta shēmu N 59/2004 par pagaidu aizsargpasākumu mehānismu kuģu būves nozarei, kas tika izziņots ar atsauces numuru C (2004) 1807 (turpmāk tekstā — "2004. gada lēmums par apstiprināšanu"), Komisija

apstiprināja paziņoto atbalsta shēmu, uzskatot, ka tā atbilst Regulas Nr. 1177/2002 noteikumiem un ir saderīga ar kopējo tirgu (turpmāk tekstā — "2004. gada shēma").

10 Uzskatot, ka ar sākotnējo dotāciju EUR 10 miljonu apmērā nav pietiekami, lai pilnībā segtu atbalsta pieprasījumus, kas tika iesniegti līdz datumam, kad Regula Nr. 1177/2002, kas tika grozīta ar Regulu Nr. 502/2004, zaudēja spēku, Itālijas Republika 2008. gada 1. februārī paziņoja Komisijai par savu nodomu, izmantojot 2007. gada 24. decembra *Legge n° 244 su disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2008)* (Likums Nr. 244 par valsts budžeta vienam vai vairākiem gadiem izstrādāšanas noteikumiem (2008. gada finanšu likums), 2007. gada 28. decembra *GURI* Nr. 300 parastais pielikums; turpmāk tekstā — "Likums Nr. 244/2007") 2. panta 206. punktu, piešķirt vēl EUR 10 miljonus 2004. gada shēmas budžetam (turpmāk tekstā — "paziņotais pasākums").

11 Ar 2008. gada 30. aprīļa vēstuli Komisija informēja Itālijas Republiku, ka tā saistībā ar paziņoto pasākumu ir nolēmusi uzsākt pret to EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru. Turklāt lēmums uzsākt procedūru tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV 2008, C 140, 20. lpp.). Tajā Komisija aicināja visas ieinteresētās puses iesniegt apsvērumus viena mēneša laikā no publicēšanas datuma. Ar 2008. gada 12. septembra vēstuli prasītāja iesniedza apsvērumus, kurus Komisija neņēma vērā, jo uzskatīja, ka tie ir iesniegti novēloti.

12 2008. gada 21. oktobrī Komisija pieņēma Lēmumu 2010/38/EK par valsts atbalstu C 20/08 (*ex* N 62/08), kuru Itālija plāno īstenot, veicot izmaiņas shēmā N 59/04 par pagaidu aizsargpasākumu mehānismu kuģu būvei (OV 2010, L 17, 50. lpp.; turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums"); tā 1. pantā ir noteikts:

"Valsts atbalsts, ko Itālija plāno īstenot, mainot shēmu N 59/04 par pagaidu aizsargpasākumu mehānismu kuģu būvei, paredzot palielinājumu [2004. gada shēmas budžetam] par [EUR] 10 miljoniem, nav saderīgs ar kopējo tirgu.

Tālab šādu atbalstu nedrīkst īstenot."

13 Apstrīdētajā lēmumā Komisija uzskatīja, ka paziņotais pasākums ir jauns atbalsts Regulas Nr. 659/1999 1. panta c) punkta un Regulas Nr. 794/2004 4. panta izpratnē un ka šo atbalstu nevar uzskatīt par saderīgu ar kopējo tirgu, jo Regula Nr. 1177/2002 vairs nav spēkā un tāpēc nevar būt juridiskais pamats paziņotā pasākuma izvērtēšanai. Tāpat Komisija precizēja, ka minēto pasākumu nevar uzskatīt par saderīgu ar kopējo tirgu, pamatojoties uz Pamatnostādnēm par valsts atbalstu kuģu būves nozarei (OV 2003, C 317, 11. lpp.), un ka tas nešķiet saderīgs ar kopējo tirgu, arī pamatojoties uz jebkādu citu normu, kas piemērojama valsts atbalsta jomā.

14 Turklāt Komisija norādīja, ka pēc Regulas Nr. 1177/2002 spēkā stāšanās Korejas Republika Pasaules Tirdzniecības organizācijas (PTO) Strīdu izšķiršanas institūcijā (SII) ir iesniegusi izskatīšanai jautājumu par minētās regulas tiesiskumu, ņemot vērā PTO noteikumus. 2005. gada 22. aprīlī PTO izveidota ekspertu grupa esot publicējusi ziņojumu, kurā secināts, ka ar Regulu Nr. 1177/2002 un dažādām valsts shēmām, ar kurām tiek piemērota šī regula un kas bija spēkā laikā, kad Korejas Republika ierosināja diskusiju PTO, tiek pārkāpti noteikti PTO noteikumi. 2005. gada 20. jūnijā SII esot pieņēmusi ekspertu grupas ziņojumu, kurā bija ieteikts Kopienai nodrošināt Regulas Nr. 1177/2002 un valsts shēmu, ar kurām šī regula tiek piemērota, saderīgumu ar pienākumiem, kas tai paredzēti PTO ietvaros noslēgtajos nolīgumos.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

15 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas [tolaik — Pirmās instances tiesas] kancelejā iesniegts 2008. gada 30. decembrī, prasītāja cēla šo prasību.

16 Tās prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

17 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

18 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa (astotā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un tās Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros aicināja lietas dalībniekus izteikties par iespēju šo lietu apvienot ar lietu T-3/09, kurā prasību ar tādu pašu priekšmetu bija cēlusi Itālijas Republika. Pēc lietas dalībnieku apsvērumu, kuros nebija izvirzīti nekādi iebildumi, saņemšanas šīs lietas ar astotās palātas priekšsēdētāja 2010. gada 2. jūnija rīkojumu saskaņā ar Reglamenta 50. pantu tika apvienotas mutvārdu procesam.

19 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem tika uzklausītas 2010. gada 16. jūnija tiesas sēdē.

Juridiskais pamatojums

20 Savas prasības pamatošanai prasītāja izvirza piecus pamatus, kas ir balstīti attiecīgi uz Regulas Nr. 1177/2002 pārkāpumu, paziņotā pasākuma kļūdainu vērtējumu, SII 2005. gada 20. jūnija ieteikuma neatbilstību, EKL 253. panta pārkāpumu, labas pārvaldības un sacīkstes principu pārkāpumu, kā arī tiesību uz aizstāvību neievērošanu.

Par pirmo pamatu — Regulas Nr. 1177/2002 un EKL 253. panta pārkāpumu, kā arī vienlīdzīgas attieksmes un tiesiskās paļāvības aizsardzības principu pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

21 Šī pamata ietvaros prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi principus, kas regulē tiesību normas piemērošanu laikā. Komisija esot sajaukusi laikposmu, kura laikā Regula Nr. 1177/2002 bija spēkā, ar laikposmu, kura laikā minētā regula bija piemērojama. Komisijai esot bijis pienākums piemērot šo regulu situācijās līdz datumam, kurā šī regula zaudēja spēku, proti, līdz 2005. gada 31. martam, tiktāl, ciktāl šīs situācijas juridiski bija radušās Regulas Nr. 1177/2002 spēkā esamības laikā. Šajā kontekstā prasītāja

apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma 34. apsvērumā nav norādīts pamatojums. Tāpat prasītāja atsaucas uz Regulas Nr. 1177/2002 4. pantu un Komisijas 2008. gada 8. augusta Lēmumu C (2008) 4356 par atbalstiem N 68/2008 un N 69/2008 — Itālija (trīs gadu termiņa pagarināšana tankkuģu, kas būvēti kuģu būvētavā *Giacalone*, piegādei), kurā Komisija Regulu Nr. 1177/2002 esot piemērojusi pēc 2005. gada 31. marta.

22 Turklāt prasītāja apgalvo, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā esot pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu, jo, lai cīnītos pret negodīgo Korejas konkurenci, uzņēmumi, kuriem netika atļauts izmantot šajā lēmumā paredzēto atbalsta shēmu, noslēdza savus attiecīgos pārdevuma līgumus tādā pašā ekonomiskajā un tiesiskajā kontekstā, proti, līdz 2005. gada 31. martam, kā uzņēmumi, kuriem bija atļauts izmantot atbalsta shēmu pēc 2004. gada lēmuma par apstiprināšanu pieņemšanas. Vienīgā atšķirība starp šiem saimnieciskās darbības subjektiem esot bijusi tāda, ka Itālijas valdība ar budžetu saistītu apsvērumu dēļ pēc 2005. gada 31. marta uzsāka 2004. gada shēmas refinansēšanu.

23 Tāpat Komisija esot pārkāpusi tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, patvaļīgi pieņemot, ka paziņotais pasākums ir paziņots novēloti. Tā kā Regulā Nr. 1177/2002 nav ietverts nekāds termiņš, kādā ir jāpaziņo par atbalsta pasākumiem, un ņemot vērā, ka prasītāja līdz 2005. gada 31. martam bija noslēgusi līgumus, kas atbilda minētajā regulā paredzētajiem būtiskajiem nosacījumiem, Komisija neesot varējusi, nepārkāpjot prasītājas tiesisko paļāvību, atteikties apstiprināt paziņoto pasākumu.

24 Tāpat prasītāja apgalvo, ka Komisija neesot norādījusi, kā savienojama Regulas Nr. 1177/2002 mērķu īstenošana ar Itālijas valdības faktisko neiespējamību tajā pašā dienā, kad minētā regula zaudēja spēku, paziņot par atbalstiem saistībā ar līgumiem,

attiecībā uz kuriem tā nezināja, kad tie tiks noslēgti, un par kuriem tā līdz ar to nevarēja būt informēta, jo Regulā Nr. 1177/2002 bija paredzētas tiesības tos noslēgt līdz 2005. gada 31. martam.

25 Turklāt prasītāja norāda, ka ne Līgumā paredzētajā valsts atbalstu kontroles sistēmā, ne Regulā Nr. 1177/2002 nav paredzēts termiņš, kādā ir jāpaziņo par valsts atbalstiem saskaņā ar EKL 88. panta 3. punktu.

26 Saskaņā ar subsidiaritātes principu tikai Itālijas iestādes, ņemot vērā to zināšanas par nepieciešamo budžetu Regulas Nr. 1177/2002 piemērošanai un ievērojot parasti izmantojamās budžeta [apstiprināšanas] procedūras, varot izvēlēties datumu, kurā paziņojams par atbalsta pasākumu. Izrādoties, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu, sajaucot un apvienojot datumu, kurā Regula Nr. 1177/2002 zaudēja spēku, proti, 2005. gada 31. martu, ar datumu, līdz kuram dalībvalstīm bija jāparedz finansējums atbalsta shēmai.

27 Komisija prasa pamatu noraidīt.

Vispārējās tiesas vērtējums

28 Vispirms attiecībā uz iebildumu par to, ka apstrīdētā lēmuma 34. apsvērumā neesot norādīts pamatojums, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pamatojumam, kas prasīts EKL 253. pantā, jābūt atbilstošam attiecīgā tiesību akta būtībai un tajā skaidri un neapšaubāmi jābūt norādītai tās iestādes argumentācijai, kas pieņēmusi attiecīgo tiesību aktu, lai ieinteresētajām personām ļautu iepazīties ar pieņemtā tiesību akta pamatojumu un kompetentajai tiesai īstenot tās kontroli. Prasība norādīt pamatojumu ir izvērtējama, ievērojot attiecīgās lietas apstākļus, it īpaši attiecīgā tiesību akta saturu, izvirzīto pamatu būtību, kā arī interesi saņemt izskaidrojumu, kāda

var būt tiesību akta adresātiem vai citām personām, kuras tas skar tieši un individuāli. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu aplūkoti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo tiesību akta pamatojuma atbilstība EKL 230. pantā noteiktajām prasībām ir jāvērtē ne tikai atkarībā no tā formulējuma, bet arī konteksta, kā arī visu tiesību normu kopuma, kas regulē attiecīgo jomu (skat. Tiesas 2008. gada 1. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-341/06 P un C-342/06 P *Chronopost/UFEX* u.c., Krājums, I-4777. lpp., 88. punkts un tajā minētā judikatūra).

29 Šajā gadījumā apstrīdētā lēmuma 33. un 34. apsvērumā Komisija ir paskaidrojusi, kāpēc tā uzskata, ka judikatūra, uz kuru atsaukusies Itālijas valdība, nav atbilstoša, lai izlemtu jautājumu par Itālijas valdības tiesiskās paļāvības esamību attiecībā uz paziņotā pasākuma saderīgumu ar kopējo tirgu.

30 Pamatojums, kas it kā neesot norādīts, ir minēts apstrīdētā lēmuma 11., 25. un 26. apsvērumā, kuros ir izklāstīts iemesls, kāpēc Komisija uzskatīja, ka Regula Nr. 1177/2002 nav piemērojama attiecībā uz paziņoto pasākumu, proti, fakts, ka tā vairs nav spēkā.

31 Turpinājumā, runājot par Komisijas pieejas pamatotību, ir acīmredzami, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija ir secinājusi, ka Regula Nr. 1177/2002 nevar būt juridiskais pamats, lai novērtētu paziņoto pasākumu, jo 2005. gada 31. martā tā ir zaudējusi spēku (apstrīdētā lēmuma 11., 25. un 26. apsvērums).

32 Attiecībā uz tiesību normas piemērošanu laikā, nepastāvot pārejas noteikumiem, šajā gadījumā ir svarīgi nošķirt kompetences tiesību normas un materiālo tiesību normas.

33 Attiecībā uz normām, kas regulē Eiropas Savienības iestāžu kompetenci, no judikatūras izriet, ka normai, kura ir akta juridiskais pamats un ar kuru Savienības iestāde tiek pilnvarota pieņemt attiecīgo aktu, ir jābūt spēkā tā pieņemšanas brīdī (šajā ziņā skat. Tiesas 2000. gada 4. aprīļa spriedumu lietā C-269/97 Komisija/Padome, *Recueil*, I-2257. lpp., 45. punkts).

34 Šajā gadījumā EKL 88. pants ir juridiskais pamats, ar kuru Komisija tiek pilnvarota pieņemt lēmumus valsts atbalsta jomā un ar kuru tā pastāvīgi kopš 1968. gada, ņemot vērā EKL 87. pantu, ir pilnvarota lemt par atbalsta pasākumu saderīgumu ar kopējo tirgu.

35 Runājot par materiālo tiesību normām, — tās kopš to spēkā stāšanās brīža regulē visas tādu situāciju sekas nākotnē, kas radušās saskaņā ar agrāku tiesību normu. Līdz ar to materiālo tiesību normas nav piemērojamas sekām, kas iestājušās pirms to spēkā stāšanās, ja vien nav izpildīti izņēmuma nosacījumi par piemērošanu ar atpakaļejošu spēku (šajā ziņā skat. Tiesas 1970. gada 14. aprīļa spriedumu lietā 68/69 *Brock*, *Recueil*, 171. lpp., 6. punkts; 2002. gada 29. janvāra spriedumu lietā C-162/00 *Pokrzeptowicz-Meyer*, *Recueil*, I-1049. lpp., 49. punkts, un 2002. gada 24. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-74/00 P un C-75/00 P *Falck* un *Acciaierie di Bolzano*/Komisija, *Recueil*, I-7869. lpp., 119. punkts; Vispārējās tiesas 2007. gada 14. februāra spriedumu lietā T-435/04 *Simões Dos Santos*/ITSB, Krājums-CDL, I-A-2-61. un II-A-2-427. lpp., 100. punkts, un 2007. gada 12. septembra spriedumu lietā T-25/04 *González y Díez*/Komisija, Krājums, II-3121. lpp., 70. punkts).

36 Runājot par paziņotiem un neizmaksātiem atbalstiem, — Savienības sistēmas, ar kuru tiek kontrolēti valsts atbalsti, ietvaros datums, kurā iestājas paredzētā atbalsta sekas, atbilst brīdim, kad Komisija pieņem lēmumu par šī atbalsta saderīgumu ar kopējo tirgu. Normas, principus un kritērijus, saskaņā ar kuriem Komisija lēmuma pieņemšanas brīdī novērtē spēkā esošo valsts atbalstu saderīgumu, principā var uzskatīt par labāk piemērotiem konkurences kontekstam (Tiesas 2008. gada 11. decembra spriedums lietā C-334/07 P Komisija/*Freistaat Sachsen*, Krājums, I-9465. lpp., 50.–53. punkts).

Tas tā ir tāpēc, ka attiecīgais atbalsts varētu piešķirt reālas priekšrocības vai radīt neizdevīgāku situāciju kopējā tirgū ne ātrāk kā datumā, kurā Komisija nolemj apstiprināt vai neapstiprināt attiecīgo atbalstu.

37 Turpretim attiecībā uz iepriekš nepaziņotiem un prettiesiski izmaksātiem atbalstiem ir piemērojamas tās materiālo tiesību normas, kas bija spēkā brīdī, kad atbalsts tika izmaksāts, jo šāda atbalsta radītās priekšrocības un neizdevīgākā situācija faktiski iestājas brīdī, kad attiecīgais atbalsts tiek izmaksāts (Vispārējās tiesas 2008. gada 15. aprīļa spriedums lietā T-348/04 *SIDE*/Komisija, Krājums, II-625. lpp., 58.–60. punkts).

38 No minētā izriet, ka Komisijai šajā gadījumā nevar pārmest, ka tā nav piemērojusi Regulu Nr. 1177/2002, jo paredzētais atbalsts tika paziņots un netika izmaksāts. Faktiski priekšrocības un neizdevīgākā situācija paziņotā pasākuma rezultātā nevarēja iestāties līdz apstrīdētā lēmuma — kas tika pieņemts pēc datuma, kad Regula Nr. 1177/2002 zaudēja spēku, proti, 2005. gada 31. martā, — pieņemšanai.

39 Arguments, saskaņā ar kuru Regulas Nr. 1177/2002 4. pantā ir paredzēts, ka šī regula ir piemērojama attiecībā uz līgumiem, kas noslēgti līdz 2005. gada 31. martam, neatspēko secinājumu, ka Regula Nr. 1177/2002 nebija piemērojama attiecībā uz paziņoto pasākumu. Regulas Nr. 1177/2002 4. pantā, tāpat kā šīs regulas 2. pantā, ir precizēti materiālie nosacījumi, kuriem ir jābūt izpildītiem, lai Komisija saskaņā ar šo regulu varētu pieņemt lēmumu, ar kuru attiecīgais atbalsts tiek atzīts par saderīgu ar kopējo tirgu. Tomēr minētās regulas piemērošanu laikā regulē tās 5. pants un šī sprieduma 33.–36. punktā izklāstītie principi.

40 Protams, fakts, ka datums, kas nosaka piemērojamās materiālo tiesību normas, atbilst, runājot par paziņoto un neizmaksāto atbalstu, datumam, kad Komisija pieņēma lēmumu par minētā atbalsta saderīgumu, nozīmē, ka šī iestāde var, ietekmējot paziņotā atbalsta pasākuma pārbaudes ilgumu, panākt, ka tiek piemērota tāda materiālo tiesību norma, kas ir stājusies spēkā pēc tam, kad par minēto pasākumu tika paziņots

Komisijai. Tomēr ar šādu situāciju, kāda, starp citu, šajā gadījumā nepastāv, jo paziņotais pasākums tika paziņots pēc tam, kad Regula Nr. 1177/2002 bija zaudējusi spēku, nedrīkst pamatot atkāpi no principa, saskaņā ar kuru jaunas materiālo tiesību normas kopš to stāšanās spēkā regulē jebkādas situāciju, kas radušās saskaņā ar agrākām normām, sekas nākotnē.

41 Šajā ziņā ir jāteic, ka iespēja Komisijai izvēlēties piemērot vai nu jauno normu, vai agrāko normu ir ierobežota un līdzsvarota, pirmkārt, ar faktu, ka dalībvalstīm ir rīcības brīvība attiecībā uz datumu, kādā tās paziņo par atbalsta pasākumiem, un, otrkārt, ar faktu, ka Regulas Nr. 659/1999 4. pantā Komisija atbilstoši labas pārvaldības principam tiek mudināta rīkoties rūpīgi (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. Vispārējās tiesas 2004. gada 18. novembra spriedumu lietā T-176/01 *Ferriere Nord*/Komisija, Krājums, II-3931. lpp., 62. punkts un tajā minētā judikatūra).

42 Ar faktu — ka dalībvalstīm, lai tās varētu piemērot Regulu Nr. 1177/2002, bija jāpaziņo par paredzētajiem atbalsta pasākumiem līdz brīdim, kad minētā regula zaudēja spēku un pirms tika parakstīti visi līgumi, attiecībā uz kuriem varēja tikt piešķirts atbalsts, — nevar apšaubīt principu, kas regulē materiālo tiesību normu piemērojamību laikā, piemērošanu attiecībā uz Savienības sistēmu, ar kuru tiek kontrolēti valsts atbalsti. Valsts atbalsta pasākumu iepriekšējās kontroles sistēmai ir raksturīgs tas, ka paziņojumiem obligāti ir jāietver vērtējumi attiecībā uz paredzamo atbalstu kopējām summām. It īpaši tā tas ir gadījumā, kad runa ir par pasākumu, kas attiecas uz tādu operatīvo atbalstu kā šajā gadījumā.

43 Turklāt apgalvojums, saskaņā ar kuru Komisija, lai apstiprinātu lūgumu pagarināt piegādes termiņu, Regulu Nr. 1177/2002 ir piemērojusi pēc 2005. gada 31. marta, neatspēko arī secinājumu, ka Regula Nr. 1177/2002 paziņotajam pasākumam nebija piemērojama. Pirmkārt, jāuzsver, ka Komisijas īstenotā tiesību akta interpretācija un

piemērošana nekādā gadījumā nav saistoša Vispārējai tiesai. Otrkārt, jākonstatē, ka lēmums, uz kuru atsaucas prasītāja (skat. šī sprieduma 21. punktu), attiecas — pretēji lēmumam šajā lietā — uz situāciju, kuras tiesiskais pamats ar 2004. gada lēmumu par apstiprināšanu galīgi tika noteikts pirms 2005. gada 31. marta.

44 Runājot par argumentu, kas ir balstīts uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, ir jāuzsver, ka tas ir acīmredzami nepamatots. Fakts, ka Regula Nr. 1177/2002 nav piemērojama attiecībā uz paziņoto pasākumu, neizriet no rīcības brīvības izmantošanas. Tādējādi iemesls, kāpēc līgumiem, uz kuriem attiecas paziņotais pasākums, nevar piemērot atbalstu saskaņā ar Regulu Nr. 1177/2002, ir saistīts tikai ar šīs pašas regulas pagaidu raksturu un faktu, ka Itālijas Republika nepaziņoja par attiecīgo pasākumu, kā rezultātā Komisija varēja pieņemt lēmumu līdz brīdim, kad minētā regula zaudēja spēku.

45 Attiecībā uz prasītājas apgalvojumu, ka Komisija esot pārkāpusi tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, ir jākonstatē, ka Regulā Nr. 1177/2002 nav ietverti ne noteikumi, kas atbrīvotu dalībvalstis no paziņošanas pienākuma saskaņā ar EKL 88. panta 3. punktu, ne arī noteikumi, ar kuriem tiktu izmainīta definīcija ar šo pienākumu saistītiem jēdzieniem, piemēram, jēdzienam "pastāvoša atbalsta izmainīšana". Tieši pretēji, šajā regulā ir paredzēts, ka tā ir piemērojama, ja ir ievēroti EKL 88. panta un Regulas Nr. 659/1999 noteikumi. Tāpēc 2004. gada lēmums par apstiprināšanu, kas ir pamatots ar Regulu Nr. 1177/2002, nekādi nevarēja radīt tiesisko paļāvību par kaut ko tādu, kas pārsniegtu minētajā lēmumā skaidri izklāstīto, proti, atļauju Itālijas Republikai piešķirt atbalstus par kopējo summu EUR 10 miljoni.

46 Ņemot vērā iepriekš minēto un nepastāvot pārejas noteikumiem, kas paplašinātu Regulas Nr. 1177/2002 piemērojamību laikā, pirmais pamats ir jānoraida kopumā.

Par otro pamatu — paziņotā pasākuma kļūdainu vērtējumu

Lietas dalībnieku argumenti

47 Prasītāja apgalvo, pirmkārt, ka Komisija nav kompetenta izvērtēt paziņotā pasākuma saderīgumu ar kopējo tirgu, jo šāda saderīguma prasība Regulā Nr. 1177/2002 nebija paredzēta. Šī regula, saskaņā ar prasītājas teikto, izriet no tirgū pastāvošas neatliekamās situācijas, kas saskaņā ar EKL 87. panta 3. punkta e) apakšpunktu ir ekskluzīvā Padomes kompetencē.

48 Šajā ziņā tā apgalvo, ka Komisijas loma, lai izvērtētu atbalsta pasākumu saderīgumu, ņemot vērā EKL 87. panta 3. punkta e) apakšpunktā paredzēto Padomes ieviesto izņēmumu režīmu, ir ierobežota ar Padomes izklāstīto nosacījumu ievērošanas pārbaudi, kuri šajā gadījumā esot ievēroti.

49 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka Komisija kļūdaini ir pamatojusies uz Regulas Nr. 794/2004 4. panta 2. punktu, lai secinātu, ka paziņotais pasākums ir jauns atbalsts. Šajā ziņā tā apgalvo, ka Regula Nr. 1177/2002 bija norma ar augstāku juridisko spēku nekā Regula Nr. 794/2004. Tāpēc ar pēdējo minēto nedrīkst ierobežot Regulas Nr. 1177/2002 piemērošanu. Tieši pretēji, Regula Nr. 794/2004 esot jāinterpretē, ņemot vērā Regulas Nr. 1177/2002 mērķi, proti, atbalstīt Eiropas kuģu būvētavas, kas ir saskārušās ar Korejas negodīgo konkurenci.

50 Treškārt, prasītāja apstrīd pamatotību iemeslam, kas ir minēts apstrīdētā lēmuma 23. apsvērumā un saskaņā ar kuru "apstiprinātas shēmas budžeta palielinājums

(izņemot minimālu palielinājumu, kas ir mazāks par 20 %) jebkurā gadījumā ietekmē konkurenci, jo tas ļauj dalībvalstij sniegt lielāku atbalstu par sākotnēji apstiprināto". Saskaņā ar prasītājas teikto, paziņotais pasākums nevarēja ietekmēt konkurenci, jo šāda ietekme radās jau agrāk, kad saimnieciskās darbības subjekti pēc Regulas Nr. 1177/2002 pieņemšanas līdz 2005. gadam noslēdza līgumus par kuģu būvi.

51 Pēc prasītājas domām, fakts, ka Korejas kuģu būvētavas varēja ciest zaudējumus, nav atbilstošs elements, jo tieši šis elements esot Regulas Nr. 1177/2002 mērķis. Turklāt paziņotais pasākums neesot nozīmējis reālu budžeta palielinājumu "pastāvošajam atbalstam", jo ar paziņoto pasākumu saistītajiem līgumiem nekad nav tikusi piemērota attiecīgā atbalsta shēma.

52 Ceturtkārt, prasītāja uzsver, ka Itālijas valdības veiktā refinansēšana, proti, paziņotais pasākums, ir jāuzskata par tiešām Regulas Nr. 502/2004 sekām, kas pagarināja Regulas Nr. 1177/2002 piemērošanu un izraisīja nepieciešamību pēc refinansēšanas. Tāpēc būtu kļūdaini paziņoto pasākumu uzskatīt par jaunu shēmu, kas atšķiras no shēmas, kura ir 2004. gada lēmuma par apstiprināšanu priekšmets.

53 Komisija nepiekrīt prasītājas argumentiem.

54 Prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru paziņotajam pasākumam nevar būt nekāda ietekme uz konkurenci, Komisija uzskata par nepieņemamu. Pēc Komisijas domām, pieteikumā par lietas ierosināšanu ir izvirzīts Regulas Nr. 794/2004 4. panta 2. punkta a) apakšpunkta pārkāpums, savukārt replikā ir kritizēta riska saistībā ar ietekmi uz konkurenci neesamība, kas līdz ar to nozīmē, ka nav izpildīta viena no EKL 87. panta

1. punktā paredzētajām prasībām. Tādējādi runa esot par jaunu pamatu, kas neatbilst Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta un 48. panta 2. punkta kombinētajiem noteikumiem.

Vispārējās tiesas vērtējums

55 Vispirms ir jānoraida Komisijas izvirzītā iebilde par nepieņemamību. Kaut arī pieteikumā par lietas ierosināšanu prasītāja, lai pamatotu šo pamatu, galvenokārt ir apgalvojusi, ka no attiecīgo normu hierarhijas izriet, ka Regulas Nr. 794/2004 4. panta 2. punktu nevarēja piemērot paziņotajam pasākumam, tā ir izvirzījusi arī argumentu, saskaņā ar kuru ar paziņoto pasākumu nevarēja izmainīt konkurences nosacījumus.

56 No minētā izriet, ka visi argumenti, kurus prasītāja ir izvirzījusi šajā pamatā, ir jāatzīst par pieņemamiem.

57 Attiecībā uz pamata pamatotību uzreiz ir jānoraida apgalvojums, ka ar Regulu Nr. 1177/2002 Komisijai tika atņemta kompetence izvērtēt paziņotā pasākuma saderīgumu ar kopējo tirgu.

58 Pirmkārt, kompetence, kāda šajā ziņā ir Komisijai, ir piešķirta ar EK līgumu un to nevar apšaubīt ar regulu.

59 Otrkārt, kā tika konstatēts pirmā pamata izvērtēšanā, Regula Nr. 1177/2002 nav piemērojama paziņotajam pasākumam.

60 Treškārt, pat pieņemot, ka Regula Nr. 1177/2002 ir piemērojama paziņotajam pasākumam, ir jāuzsver, ka Regula Nr. 1177/2002 ir pamatota ar EKL 87. panta 3. punkta e) apakšpunktu. Līdz ar to tā attiecas tikai uz vienas kategorijas atbalstiem, proti, atbalstiem, kurus "var uzskatīt par saderīgiem ar kopējo tirgu". Turklāt Regulas Nr. 1177/2002 2. panta 1. punktā ir precīzi pārņemts šis formulējums.

61 Tāpēc, kaut arī šādus atbalstus var uzskatīt par saderīgiem ar kopējo tirgu, no minētā tomēr neizriet, ka tie noteikti tādi arī ir (šajā ziņā skat. Tiesas 1996. gada 15. oktobra spriedumu lietā C-311/94 *IJssel-Vliet*, *Recueil*, I-5023. lpp., 26.–28. punkts).

62 Komisijai saskaņā ar EKL 88. panta 3. punktu ir jāpārbauda, vai atbalsts atbilst visiem saderīguma ar kopējo tirgu nosacījumiem. Tas ir atgādināts Regulas Nr. 1177/2002 3. pantā, kurā ir skaidri paredzēts, ka attiecīgajiem atbalstiem ir piemērojams EKL 88. pants un Regula Nr. 659/1999.

63 No visiem šiem apsvērumiem attiecībā uz Komisijas kompetenci izriet, ka Komisija, pretēji prasītājas apgalvotajam, šajā gadījumā bija kompetenta izvērtēt paziņotā pasākuma saderīgumu ar kopējo tirgu un neviena norma tai neliedza atsaukties uz Regulu Nr. 794/2004.

64 Attiecībā uz paziņotā pasākuma kvalifikācijas par jaunu atbalstu apstrīdēšanu ir jāatgādina, ka jēdziena "pastāvoša atbalsta izmainīšana" piemērojamība ir definēta, atsaucoties uz pastāvošās atbalstu shēmas juridisko pamatu (Tiesas 1984. gada 27. marta

spriedums lietā 169/82 Komisija/Itālija, *Recueil*, 1603. lpp., 9. un 10. punkts, un Vispārējās tiesas 2002. gada 30. janvāra spriedums lietā T-35/99 *Keller* un *Keller Meccanica*/Komisija, *Recueil*, II-261. lpp., 61. un 62. punkts).

65 Šajā gadījumā Likums Nr. 350/2003, kurā ir precizēts, ka atbalsta shēmas sākotnējais budžets bija EUR 10 miljoni, bija viens no elementiem, kurus Itālijas Republika lūdza izvērtēt Komisijai procedūrā, kuras rezultātā tika pieņemts 2004. gada lēmums par apstiprināšanu. No minētā izriet, ka faktiski Likuma Nr. 244/2007, kurā bija paredzēts 2004. gada shēmai piešķirt papildu dotāciju EUR 10 miljonu apmērā, pieņemšanas rezultātā paziņotais pasākums bija kvalificējams par jaunu atbalstu judikatūras izpratnē.

66 Pilnības labad jāatgādina, ka pieņēmums, uz kuru ir balstīts prasītājas iebildums, proti, ka konkurence nevarēja tikt izmainīta atbalsta piešķiršanas brīdī, jo ietekme uz konkurenci bija notikusi jau līgumu noslēgšanas brīdī 2005. gadā (skat. šī sprieduma 50. punktu), kā tika norādīts jau šī sprieduma 36.–38. punktā, ir kļūdains.

67 Visbeidzot, prasītājas arguments, saskaņā ar kuru paziņoto pasākumu nevar uzskatīt par jaunu atbalstu, jo tas ir tiešas sekas Regulai Nr. 502/2004, ar kuru tika pagarināta Regulas Nr. 1177/2002 piemērošana un kuras rezultātā radās nepieciešamība refinansēt 2004. gada shēmu, nav atbilstošs. Kaut arī ar Regulu Nr. 502/2004 tika pagarināta Regulas Nr. 1177/2002 piemērošana, ar to netika ieviesta nekāda atkāpe no pienākuma paziņot par atbalstu izmaiņām, kas ir paredzēts EKL 88. panta 3. punktā un Regulas Nr. 1177/2002 3. pantā.

68 No iepriekš minētā izriet, ka arī otrais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par trešo pamatu — SII 2005. gada 20. jūnija ieteikuma neatbilstību

Lietas dalībnieku argumenti

69 Prasītāja būtībā apgalvo, ka apstrīdētais lēmums nav spēkā, jo tajā ir kļūdaini uzskatīts, ka SII 2005. gada 20. jūnija ieteikums kavēja paziņotā pasākuma apstiprināšanu. Komisijas nostāja apstrīdētajā lēmumā nozīmējot SII 2005. gada 20. jūnija ieteikuma piemērošanu ar atpakaļejošu spēku līgumiem, kas parakstīti līdz 2005. gada 31. martam un kuru līgumslēdzējām pusēm esot bijusi tiesiskā paļāvība par to, ka attiecībā uz tiem tiks piemērota Regula Nr. 1177/2002. Tomēr SII 2005. gada 20. jūnija ieteikumam neesot vajadzējis būt nekādai nozīmei paziņotā pasākuma izvērtēšanā, kuru veica Komisija.

70 Komisija prasa noraidīt pamatu.

Vispārējās tiesas vērtējums

71 Jākonstatē, ka no apstrīdētā lēmuma 26. apsvēruma izriet, ka Komisija uzskatīja, ka paziņotais pasākums nav saderīgs ar kopējo tirgu, ņemot vērā, pirmkārt, faktu, ka Regula Nr. 1177/2002 bija zaudējusi spēku, un, otrkārt, faktu, ka lēmumam par saderīgumu nebija cita tiesiskā pamata.

72 Apstrīdētā lēmuma 37. apsvērumā Komisija, atbildot uz Itālijas Republikas argumentu, kas izklāstīts apstrīdētā lēmuma 35. apsvērumā, ir norādījusi, ka Kopiena 2005. gada 20. jūlijā informēja PTO par to, ka Regula Nr. 1177/2002 2005. gada

31. martā ir zaudējusi spēku un ka dalībvalstis tāpēc vairs nevar piešķirt atbalstus saskaņā ar šo regulu. Komisija šajā ziņā ir secinājusi, ka minētais paziņojums bija Kopienas solījums PTO vairs nepiemērot Regulu Nr. 1177/2002.

73 Tāpēc apstrīdētā lēmuma 26. un 37. apsvēruma kopīga interpretācija liecina, ka šajā lēmumā Komisija ir uzskatījusi, ka, ņemot vērā, ka secinājums par paziņotā pasākuma nesaderīgumu ar kopējo tirgu ir atsevišķs, autonoms un attiecībā uz vērtējumu par Kopienas atbildību pret PTO agrāks vērtējums, iespējama paziņotā pasākuma apstiprināšana būtu gan nesaderīga ar kopējo tirgu, gan pretrunā Kopienas solījumam PTO.

74 No minētā izriet, ka prasītājas izvirzīto trešo pamatu nevar atbalstīt.

Par ceturto pamatu — pamatojuma nepietiekamību un neesamību

Lietas dalībnieku argumenti

75 Ar savu ceturto pamatu prasītāja apgalvo, pirmkārt, ka apstrīdētā lēmuma 25. apsvērumā nav norādīts pamatojums, jo tajā "ir vispārēja atsauce uz tiesiskā pamata

neesamību, kas ļauj apstiprināt [paziņoto pasākumu], vienkārši atsaucoties uz to, ka Regula [Nr. 1177/2002] 2005. gada 31. martā zaudēja spēku". Pēc prasītājas domām, šāds nepietiekams pamatojums ir saistīts arī ar pamatojuma neesamību tiktāl, ciktāl apstrīdētajā lēmumā nav izvērtētas attiecības starp Regulu Nr. 1177/2002 un Regulu Nr. 794/2004, ņemot vērā kā Padomes izvirzītos mērķus, tā arī tiesību normu hierarhiju.

76 Savā replikā prasītāja apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma 19.–24. apsvērumā nav norādīts pamatojums, jo tajos nav paskaidrotas ne attiecības starp paziņoto pasākumu un Regulu Nr. 1177/2002, ne arī saistība starp atbalstu piešķiršanu un to ietekmi uz konkurenci 2005. gadā.

77 Tāpat prasītāja apgalvo, ka Komisijas apgalvojumi, saskaņā ar kuriem, pirmkārt, Regula Nr. 1177/2002 neesot derīgs tiesiskais pamats paziņotā pasākuma izvērtēšanā, otrkārt, Itālijas valdība neesot paziņojusi par attiecīgo pasākumu laikā, kad Regula Nr. 1177/2002 bija spēkā, un, treškārt, paziņotā pasākuma apstiprināšana būtu uzskatāma par Kopienas starptautisko saistību neievērošanu, nav pamatoti.

78 Komisija apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma pamatojums ir pietiekams un atbilstošs, lai skaidri parādītu pamatojumu paziņotā pasākuma vērtējumam. Turklāt tā uzskata, ka argumenti, kurus prasītāja izvirzījusi savā replikā, nav pieņemami, jo tie attiecas uz Komisijas secinājumu, saskaņā ar kuru paziņotais pasākums ir jauns atbalsts. Taču prasītāja šo apstrīdētā lēmuma aspektu savā prasības pieteikumā nav kritizējusi.

Vispārējās tiesas vērtējums

79 Vispirms ir jānoraida Komisijas izvirzītā iebilde par nepieņemamību, jo prasītāja savā prasības pieteikumā nepārprotami ir apstrīdējusi paziņotā pasākuma kvalifikāciju par jaunu atbalstu. Tāpēc visi prasītājas izvirzītie argumenti šī pamata ietvaros ir jāuzskata par pieņemamiem.

80 Iebilde, kas vērsta pret apstrīdētā lēmuma 25. apsvērumu, ir jānoraida kā nepamatota. Komisijas pamatojums attiecībā uz paziņotā pasākuma tiesisko pamatu, kā arī tā nesaderīgumu ar kopējo tirgu pietiekami skaidri izriet no apstrīdētā lēmuma 11. un 25.–35. apsvēruma.

81 Turklāt kā pilnīgi nepamatoti ir jānoraida visi argumenti, saskaņā ar kuriem apstrīdētajā lēmumā nav izvērtētas attiecības starp Regulu Nr. 1177/2002, no vienas puses, un paziņoto pasākumu un Regulu Nr. 794/2004, no otras puses. Kā tika konstatēts iepriekš, Komisija apstrīdētajā lēmumā ir uzskatījusi, ka Regula Nr. 1177/2002 vairs nav piemērojama un atbilstoša, lai izvērtētu paziņoto pasākumu. Tāpēc un ņemot vērā šī sprieduma 28. punktā minēto judikatūru, Komisijai nevar prasīt paskaidrot arī, kā tā iztēlojas attiecības starp regulu, kuru tā uzskatīja par šajā gadījumā nepiemērojamu, un normām, kuras tā uzskatīja par piemērojamām.

82 Attiecībā uz iebildi par apgalvoto nepietiekamo pamatojumu attiecībām starp atbalstu piešķiršanu un to ietekmi uz konkurenci 2005. gadā ir jākonstatē, ka prasītāja ar šo iebildi patiesībā apstrīd tikai to, ka Komisija paziņoto pasākumu kvalificēja par jaunu atbalstu. Kā tika konstatēts šī sprieduma 63.–66. punktā, šis iebildums nav pieņemams.

83 Visbeidzot, attiecībā uz šī sprieduma 77. punktā izklāstītajām trīs iebildēm ir jākonstatē, ka, ņemot vērā apstrīdētā lēmuma 26. un 34. apsvērumu, pirmās divas ir acīmredzami nepamatotas un trešā ir neefektīva.

84 Apstrīdētā lēmuma 26. un 34. apsvērumā Komisija ir paskaidrojusi, ka Regula Nr. 1177/2002 apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī vairs nebija spēkā un ka apstrīdētā lēmuma 33. apsvērumā norādītā judikatūra, ko bija minējusi Itālijas valdība, nav atbilstoša, lai atrisinātu jautājumu par Itālijas iestāžu tiesisko paļāvību.

85 Attiecībā uz pēdējo iebildi ir jāatgādina, ka apstrīdētā lēmuma 1. pantā ir precizēts, ka paziņoto pasākumu nedrīkst īstenot, jo tas nav saderīgs ar kopējo tirgu. Kā izriet no apstrīdētā lēmuma 26. apsvēruma, secinot, ka paziņotais pasākums nav saderīgs ar kopējo tirgu, Komisija nekādā ziņā nav pamatojusies uz Kopienas starptautiskajām saistībām. No minētā izriet, ka iespējama pamatojuma neesamība attiecībā uz pretrunu starp Kopienas starptautiskajām saistībām un paziņoto pasākumu nekādi neietekmē apstrīdētā lēmuma rezolutīvo daļu un ka šī iebilde līdz ar to ir jāatzīst par neefektīvu.

86 No iepriekš minētā izriet, ka ceturtais pamats ir pilnībā jānoraida.

Par piekto pamatu — labas pārvaldības un sacīkstes principu pārkāpumu, kā arī tiesību uz aizstāvību neievērošanu

Lietas dalībnieku argumenti

87 Prasītāja norāda, ka, administratīvajā procesā neņemot vērā tās paustos apsvērumus (skat. šī sprieduma 11. punktu), Komisija esot pārkāpusi labas pārvaldības un sacīkstes principus, kā arī neesot ievērojusi tiesības uz aizstāvību.

88 Komisija prasa noraidīt šo pamatu.

Vispārējās tiesas vērtējums

89 Vispārējā tiesa uzskata, ka Komisija ir izpildījusi savus procesuālos pienākumus attiecībā pret prasītāju, 2008. gada jūnijā *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicējot savu lēmumu uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru un aicinot ieinteresētās personas divu mēnešu laikā iesniegt savus apsvērumus par paziņoto pasākumu (šajā ziņā skat. iepriekš 35. punktā minēto spriedumu lietā *Falck* un *Acciaierie di Bolzano*/Komisija, 80.–84. punkts). Tāpēc un ņemot vērā tās galveno uzdevumu, proti, saprātīgā termiņā pieņemt lēmumu attiecībā pret Itālijas Republiku, Komisijai nevar pārmest, ka tā nav ņēmusi vērā apsvērumus, kurus prasītāja iesniedza vairāk nekā trīs mēnešus pēc minētā termiņa beigām.

90 Tādējādi ir jāsecina, ka arī piektais pamats nav pamatots.

91 Tāpēc prasība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

92 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus atbilstoši Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

***2) Cantiere Navale De Poli SpA* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Martins Ribeiro Papasavvas Wahl

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2011. gada 3. februārī.

[Paraksti]